

Wijzer

Pelgrims van Hoop

Peter Denneman smm

nummer 1 – april 2025

van de redactie:

In deze Wijzer leest u o.a. over Montfort als pelgrim naar Rome, communiteit Schimmert 2.0, via Assisi naar Rome en terug, montfortaanse retraite en bijeenkomst BDNL-missionarissen.

Jubilarissen Piet Derckx, Math Vroemen en Charles Heijnen vertellen over hun ervaringen als montfortaan.

Daarnaast natuurlijk weer Nieuws uit de Wereldwijde Congregatie; Wijzer-tjes en onze Overledenen.

redactie:

Peter Denneman, John van Oss en Monique Heijman

Glas-in-loodraam van Levigne, Montfortkerk te Tilburg

In het Jubeljaar 2025 gaan veel gelovigen naar Rome om in de Sint Pieter de Heilige Deur te passeren. Dit ritueel zet barmhartigheid, verzoening en vergeving van schulden centraal en spoort aan terug te keren naar de fundamenteën van ons geloof en naar onderlinge verbroedering. Het is 1706 als Montfort naar Rome gaat. Niet omdat het een Jubeljaar is, maar omdat er tweestrijd is in zijn hart. Voor de zoveelste keer heeft een bisschop hem verboden pastoraal werk te verrichten. Hierover schrijft confrater Jo van Osch smm (†) in zijn boek 'Montfort Missionaris'.

'Midden onder een retraite bij de zusters Dominicanessen krijgt Montfort een brief van de bisschop van Poitiers. Hij moet onverwijd het bisdom verlaten. De hovelingenclergé

heeft zijn zin gekregen. In Montforts afscheidsbrief aan de parochianen van zijn volksmissies niets van enig protest tegen de bisschop. Hij spreekt van "heilige gehoorzaamheid", die

hem het spreken verbiedt. Alles in hem getuigt van bezorgdheid en genegenheid voor de gelovigen die achterblijven. Een echt apostolische brief, die aan Paulus doet denken. En dan gaat hij naar Rome. Er is tweestrijd in zijn hart: het verkondigen van het Evangelie in eigen land of de kerk opbouwen in een van de verre landen. De situatie in de eigen kerkprovincie maakt hem het werken zeer moeilijk. Montfort zit niet op de lijn van de nationale kerk-ideologie, die anti-Romeins is. Daarom wendt hij zich om licht en bevestiging tot het Petrus-ambt in de wereldkerk.

Een “voetreis naar Rome”... Als in de verhalen van de Russische pelgrim trekt Montfort samen op met een student, die eerst al zijn geld had moeten afstaan voor aalmoezen. In Noord-Italië was er oorlog. Het wordt een barre tocht, die eerste Montfortaanse bedevaart! Gebed en ontberingen: daaruit bestaat het comfort van Montfort.

Op 6 juni knielt hij voor paus Clemens XI. Hij getuigt van zijn idealen, vertelt van de moeilijkheden in Frankrijk. De paus begrijpt hem onmiddellijk: hij weet maar al te goed, hoe die eigengereide kerkprovincie alles wat uit Rome komt voor

ondeugdelijk verslijt... En ineens ziet hij in die sjofele priester de man voor een ware “tegenbeweging”. “Frankrijk is uw missiegebied”. Hij stuurt hem terug naar Frankrijk en hij bezegelt die opdracht met een speciale titel: “Apostolisch missionaris”.

En terug in Frankrijk geeft hij inhoud aan die titel en gaat hij aan de slag. Vanaf nu tot aan zijn dood houdt Montfort meer dan 200 preektochten in het Bretonse land, vaak samen met broeder Mathurin en een tweede volgeling, broeder Jacques. Per parochie proberen zij in één week tijd een duizendtal ouders en kinderen weer de weg van het Evangelie op te doen gaan. Dat gebeurt

via preken en catechisatie, maar ook via processie en andere tekenen. Het meest opvallend zijn de talrijke calvariebergen die Montfort opricht. Het gedachtegoed van Montfort en de inhoud van zijn catechese en verkondiging vinden we terug in meerdere geschriften, zoals brieven en zijn aantekeningenboek uit de seminarietijd. Montfort schreef talloze liederen (Cantieken) ter ondersteuning van zijn preken en zijn catechese. Veelal gebruikt hij bekende melodieën. Deze 164 teksten met ongeveer 23.000 versregels vormen de helft van zijn geschriften. We horen daarin de volksmissionaris, die hij vooral was. Een pelgrim van Hoop! ■

uit CANTIEK 7 DE KRACHT VAN HOOP

Louis-Marie Grignon de Montfort

Hoop is het sterke en stabiele anker dat de onrust kalmeert, de stevige kolom die de basis vormt van alle heelheid.

Die kracht komt van God die volkomen waarachtig is en trouw aan Zijn beloften in tijd en eeuwigheid.

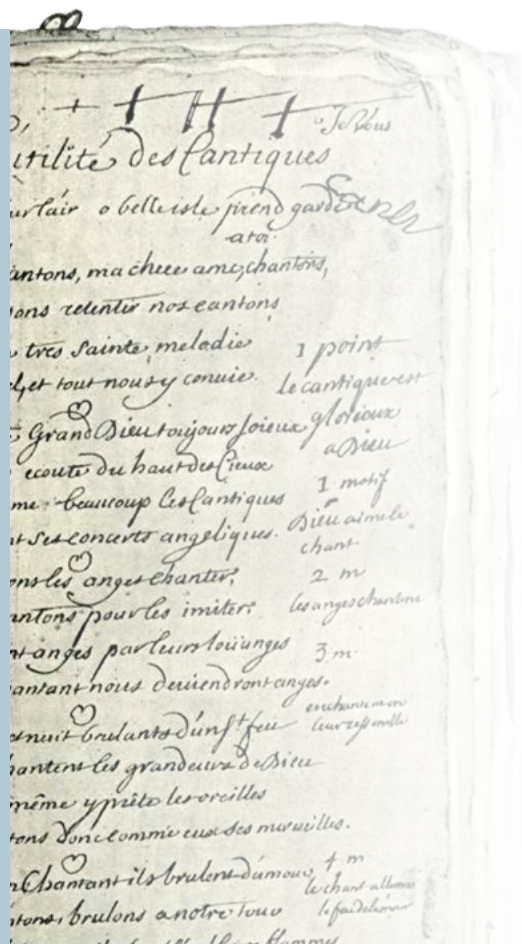
Hoop maakt een ziel sterk als een toren, als een rots; de meest geduchte tegenstander kan haar niet doen wankelen.

Als het stormt, werpt men het anker uit om niet ten onder te gaan; hoop is midden in het grootste gevaar het anker van de wijze mens.

Een mens is niet duurzaam, maar onbetrouwbaar als de wind, enkel opgeklapt schuim. Alleen dwazen bouwen daarop.

Door van alles wordt de mens bedrogen en vaak bedriegt hij zichzelf; hij houdt zichzelf voor de gek en ziet spoken, als hij zijn hoop laat varen.

Zoek je houvast niet in je eigen miezerigheid of in je sterkte en grootte. Verzaak zonder aarzelen aan het wereldse; ze is onbetrouwbaar en boosaardig.

Pelgrimszegen

Peter Denneman smm

**Dat gezegend is deze tijd
van groei en bloei.**

**Dat gezegend is deze periode
van minderen en loslaten.**

**Dat je rennen wandelen
en je prestatiezucht genieten wordt.**

**Neem de tijd om stil te staan
bij de hoop die je doet voortgaan.**

**Leef in verbondenheid met je ziel
en respect voor je lichaam.**

**Geniet van wat mensen je bieden
en van wat de natuur je schenkt.**

**Heb een goede tijd en ga
met de kracht van de hemel,
het licht van de zon,
de jacht van de wind,
de vastheid van de aarde.**

Communitieit Schimmert 2.0

Ruim een jaar vormen de oudere confraters van Schimmert en die van Vroenhof een nieuwe communitieit in Valkenburg a/d Geul. Drie jonge confraters vormen sindsdien een eigen communitieit in Schimmert. Zij schrijven over het leven in een communitieit, hun inzet voor de voortzetting van de Montfortaanse missie en hun voorgaan in vieringen, zoals de Carnavalsmis. Het klooster is een tweede leven begonnen. We noemen het: Communitieit Schimmert 2.0

Leer te blijven groeien

door Sintus Depa smm

Ik moet eerlijk zeggen dat ik niet veel ervaring heb met het leven in een kleine gemeenschap. Tijdens mijn opleiding heb ik in grote communitieiten gewoond, namelijk noviciaat en groot seminarie. Ik ben geboren in een groot gezin en ben gewend aan veel mensen.

Hoe kleiner de gemeenschap, hoe groter de tegenstand. Net als een klein schip dat midden op de oceaan vaart. Het is niet gemakkelijk voor een klein schip om door sterke stromingen, sterke wind en veranderlijk weer te navigeren. Daarvoor is er een sterk team nodig. Een team dat communi-

catief is en kan samenwerken, zodat het schip in balans blijft. Ik denk dat dit de waarden zijn, die nodig zijn, om een gemeenschap op te bouwen. En we moeten erkennen dat het niet gemakkelijk is. Waarom? Omdat elke persoon andere eigenschappen en karakter heeft. Dat karakter of die karaktereigenschappen zullen zichtbaar worden als de storm komt. Een persoon zal zijn authenticiteit onthullen, wanneer er uitdagingen en problemen opduiken. Maar dat is voor mij iets om dankbaar voor te zijn, want dan leer ik de persoon kennen die op dat moment met mij op de boot zit. Die erkenning betekent veel voor me omdat het invloed heeft op de manier, waarop ik met mensen praat en ze benader. Tegelijkertijd realiseer ik me dat ik mijn ego en persoonlijke genoegens moet loslaten en me moet herinneren wat het doel is van leven in een gemeenschap.

Mijn geestelijk leider zei eens: "Als je er niet klaar voor bent om in gemeenschap te leven, probeer dan geen montfortaan te zijn". Eigenlijk herinnert hij me eraan, dat het gemeenschapsaspect van het leven

prioriteit heeft, niet het persoonlijke. Dit is wat Montfort bedoelde toen hij bad dat God vrije missionarissen zou geven. Vrij zijn betekent niet alleen het verlaten van familie en speciale relaties. Meer nog, vrij zijn vereist dat ik een open persoon ben. Een persoon die niet speelt met zijn eigen gedachten en gevoelens, maar een persoon die de gemeenschap durft te betreden omwille van een gemeenschappelijk doel. Ik denk dat dit soort dingen ook een gedeelde toewijding is in het gezinsleven. Families zullen verdeeld raken als ze egoïstisch zijn. Hetzelfde geldt voor het gemeenschapsleven. Ik realiseer me dat deze dingen een uitdaging voor me zijn. Er bestaat geen volmaakte gemeenschap. Als mij gevraagd zou worden of ik groei in het gemeenschapsleven? Dan zou ik antwoorden: ja, ik groei. Voor mij laat alles wat er in de gemeenschap gebeurt groei en verandering zien. Wat zijn die groei en veranderingen? Ten eerste, leerde ik onafhankelijk en verantwoordelijk te zijn met betrekking tot het nemen van dagelijkse beslissingen. Ten tweede, ben ik creatiever geworden. Ten derde, leerde ik mijn confraters beter kennen. Ten vierde, leerde ik goed te reageren op problemen en ermee om te gaan, terwijl ik tegelijkertijd liet zien wie ik ben en wat mijn levensprincipes zijn. Tot nu toe ben ik blij met mijn levenskeuzes. Priester worden is van kinds af aan mijn droom geweest en montfortaan worden is een keuze die ik bewust heb gemaakt.

Bij de ingang klooster Schimmert, vlnr montfortanen: Peter Denneman, Dwi Watun, Charles Leta en Marco Pasinato.

De aangename spanning

door Charles Leta smm

Naast parochiepastoraat hebben we een belangrijke opdracht gekregen van de Congregatie: het Montfortaans missiewerk voortzetten. Het moet vooral geïnspireerd blijven door de spiritualiteit en de richtlijnen van het Generaal Kapittel en tegelijkertijd inspelen op de behoeften van de kerk en de lokale gemeenschap. Op deze manier blijft de aanwezigheid van de montfortanen in Nederland relevant. Dit werd opnieuw bevestigd in het gesprek met het Generaal Bestuur tijdens hun bezoek in juli vorig jaar. Ik moet eerlijk zeggen dat de uitvoering van deze opdracht niet gemakkelijk is en het zal zo blijven, omdat we de nieuwe vormen van het missiewerk zelf moeten zoeken en vinden, het proberen en opnieuw proberen. We worden geconfronteerd met de geseculariseerde samenleving waarin het geloof niet meer vanzelfsprekend is. Tegelijkertijd is de secularisatie ook de kans waarin je steeds meer uitgedaagd wordt om creatief te zijn en voortdurend op zoek te gaan naar nieuwe mogelijkheden voor het geloof voor mensen van nu. Het nadenken, zoeken, plannen, uitvoeren en evalueren, daar geniet ik wel van. Je lijkt geplaatst te zijn in een aangename spanning tussen onzekerheid en vertrouwen, hoewel het niet gemakkelijk is. Daardoor wordt het steeds duidelijker dat dit niet mijn persoonlijke werk is, of dat van de Congregatie alleen, maar het werk van God zelf.

De verhuizing van de oudere medebroeders was voor ons het begin om deze opdracht langzamerhand waar te maken. Naast dat we het klooster in Schimmert als woonhuis gebruikten, maakten we het ook beschikbaar voor verschillende activiteiten. Nieuwe initiatieven, zoals de Tienergroep, Thema-bijeenkomst, Samen op Weg naar Pasen en de Taizé-viering, konden daar al enkele keren plaatsvinden. We zijn ook erg blij dat we steeds meer kunnen samenwerken met niet-montfortanen die ons ondersteunen, zowel op inhoudelijk gebied als bij de uitvoering. Helaas zijn deze activiteiten tijdelijk stopgezet vanwege de noodzakelijke aanpassingen aan het gebouw. We hopen dat we dit jaar weer kunnen herstarten.

Geloof kent ook een spontaan gevoel

door Stefan Musanai smm

Geloof is meer dan alleen regels en rituelen. Het is een levende ontmoeting met God, die vanuit je hart komt. Spontaniteit in het geloof betekent dat je op een authentieke manier met God leeft, vrij en vol vreugde. Het is een geloof dat zich aanpast aan het dagelijks leven en niet alleen vastzit aan vaste structuren. Het is een dynamisch geloof dat groeit en leeft met de uitdagingen die het leven ons biedt.

In Limburg zie je spontaan geloof bijvoorbeeld tijdens de carnavals mis. Dan komen mensen uit verschillende

culturen samen om de Eucharistie te vieren met veel vreugde. De essentie van de Eucharistie blijft hetzelfde, maar er is ruimte voor spontaniteit. Mensen dragen kleurrijke kleding, er is muziek, dans en er zijn zelfs spontane gebeden. Deze viering is levendig en toont dat geloof meer is dan alleen rituelen. Het herinnert ons eraan dat geloof niet alleen over regels gaat, maar ook over het vieren van Christus' liefde en redding, dicht bij ons dagelijks leven. Christus is aanwezig in elk moment van ons leven, ook in de vrolijkste vieringen. De Kerk is vaak sterk verbonden met vaste structuren, maar vandaag de dag is het belangrijk om ruimte te geven voor spontane uitdrukkingen van geloof. De wereld verandert en de Kerk moet mee. Gelovigen verlangen naar een levendig geloof dat van betekenis is voor hun dagelijks leven en ruimte biedt om het geloof op hun eigen manier uit te drukken. De Kerk moet niet vast blijven zitten in "oude gewoontes", maar open staan voor nieuwe manieren van geloven. Dit betekent niet dat we traditie of leer moeten loslaten, maar dat we geloof op een manier kunnen vieren die relevant is voor vandaag. Gelovigen moeten de vrijheid hebben om hun geloof authentiek uit te drukken. Spontaniteit maakt het mogelijk om onze persoonlijke relatie met God op een meer vrije en authentieke manier te vieren. Het laat de vreugde en vrijheid zien die geloof ons geeft. ■

Carnavalsmis in Genhout. vlnr montfortanen: Stefan Musanai, Charles Leta en John van Oss

Via Assisi naar Rome en terug

John van Oss smm

Pantheon Rome

Het was in het jaar 1969 dat Gir Op 't Veld smm en ik met de Volkswagen naar Italië gingen. We logeerden in diverse montfortaanse huizen en kwamen uiteindelijk in Rome terecht waar we hartelijk werden ontvangen op het Generaalat van de montfortanen op de Monte Mario. Daarna zijn we onder andere langs Assisi teruggegaan naar Nederland.

Waarom maakte we deze lange tocht? Om te kijken of we met pelgrims vanuit Nederland dezelfde tocht zouden kunnen maken. De gegevens werden doorgegeven aan de Montfort-Tochten in Berg en Dal en in oktober van datzelfde jaar gingen we met een groep mensen op reis naar Italië. Dat was het begin van een lange reeks tochten naar dezelfde plaatsen.

Welke plaatsen waren dat?

Ten eerste Rome, de hoofdplaats van de kerk en op de tweede plaats Assisi, de plaats van Sint Franciscus. Vanuit Rome maakten we diverse tochten

Kerststal van Greccio

naar het zuiden. Heel wat keren ben ik – meestal met Wim Jenniskens smm – naar Italië gereisd; zo'n 25 keer. Wat ik het mooiste vond van de Italië-reis? Dat waren die eerste vier dagen in Assisi. De sfeer in dat stadje was zo echt en puur alsof Sint Frans er nog rond liep. Het huis waar hij geboren werd, de kerken uit zijn tijd, het graf van de heilige, helemaal verborgen in de rotsen en de biddende mensen die met grote aantallen naar zijn graf kwamen. We logeerden in goede hotels en de organisatie van de bedevaart was perfect. Gezellige straten met veel kleine winkeltjes, pleintjes met fonteinen, overal duidelijke herinneringen aan de sympathieke heilige, ondanks het feit dat hij daar lang geleden heeft geleefd. Ik vroeg mij soms af waarom ik montfortaan ben geworden en geen Franciscaan..... Ik denk vanwege de sympathieke mensen die ik bij de montfortanen tegenkwam en vanwege het feit dat de Zusters Dochters der Wijsheid in mijn geboorteplaats

Druten een groot klooster hadden waar voor gehandicapte meisjes werd gezorgd. Daar kwamen regelmatig paters montfortanen op bezoek en zo leerde ik hen kennen. Eenvoudige, hardwerkende paters. Maar terug naar Assisi..... In de buurt van Assisi, hoog in de bergen, is de plaats waar Sint Frans met zijn broeders Kerstmis ging vieren. Het is nu een bedevaartplaats, met oude schilderijen die destijds zijn aangebracht; de Geboorte van Jezus en van daaruit heeft de 'Kerststal' zich verspreid over heel de wereld. Waarom ik zo graag die bedevaart maakte naar Rome? Omdat Sint Frans mij heel erg aansprak en in het bijzonder de kerststal van Greccio.

En dan naar Rome, de eeuwige stad, maar ook de drukke stad. Rome met zijn aparte plekjes. Dwalend door de stad langs de rivier de Tiber, zie je in de verte de koepel van de St. Pieter. Vooral als het avond wordt, dan licht de grote koepel van Michelangelo van de St. Pieterskerk prachtig op. De eeuwenoude pijnbomen vertellen van vroeger toen er nog geen auto's waren. Naast de St. Pieter zie je een grote engel op de Engelenburcht. Eenzaam zet hij zijn strijd voort tegen het kwaad. Engelen op de brug voor de Engelenburcht helpen bij de strijd. Het verkeer raast voorbij langs het graf van Keizer Augustus. Gelukkig zijn er diverse parken waar je uren kunt wandelen in alle rust en stilte. Een stad van tegenstellingen, van oeroude kerken en kapellen, van grote Romeinse monumenten, maar ook van stille plekjes. Oude mozaïeken en prachtige restanten van grootse plekken, zoals het Forum Romanum. Een stad om eindeloos van te genieten, met de pelgrims met wie wij samen de heilige Stad bezochten. Een stad waar je met heimwee aan terug denkt. ■

Retraite montfortanen

(2, 10 en 16 april 2025)

Franck Ploum

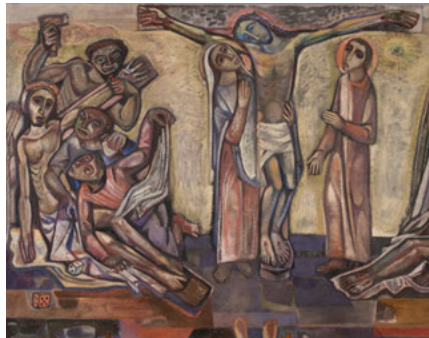
Tijdens de veertigdagentijd zijn er drie bezinningsochtenden om de weg naar Pasen te verdiepen. Drie thema's markeren onze weg: Pelgrims van hoop, het Paasmysterie en de Sacramenten. Elk thema zal uitgewerkt worden in twee inleidingen en een eucharistieviering. In de afsluitende viering van de derde bezinning kan eenieder die dat wil het sacrament van de zieken ontvangen.

Inleider Franck Ploum (Kerkrade, 1968) is theoloog. Als voorganger is hij verbonden aan de Ekklesia Breda, het bijbehorende bijbels leerhuis Zinsverband en aan de Vrijzinnige Gemeente Zierikzee. Hij is werkzaam voor de Congregatie van de Broeders van Huijbergen en publiceert over bijbelse thema's vanuit politiek en maatschappelijk perspectief. Ook is hij redactielid van Tegengif - kwartaalschrift voor bezielde verband.

Woensdag 2 april: Pelgrims van Hoop

Het jubeljaar 2025 heeft als thema 'Pelgrims van Hoop'. Daarmee raakt het aan twee kernpunten. Op de eerste plaats aan het gegeven dat wij onderweg zijn. Op de tweede plaats dat wij op onze levensweg leven van de hoop. En die hoop, zo zegt Paulus, die stelt ons niet teleur (Rom 5, 5). De eerste volgelingen van Jezus werden mensen van de weg genoemd. In deze benaming klinkt al iets van 'onderweg zijn' door. Hoe ziet onze eigen weg, als pelgrim, er uit? En wat voedt mij op die weg? Paulus zegt in een van zijn brieven dat het op onze weg allemaal draait om geloof, hoop en liefde, en dat de liefde de grootste is. Maar is

dat ook zo? Of zeggen we met Montfort wellicht dat de hoop het belangrijkste is?

Donderdag 10 april: Paasmysterie (Goede Week-Pasen)

De Goede Week, die eindigt in het Paasfeest, is een week waarin een heel mensenleven voorbijkomt. Alle aspecten van het menselijk leven en alle emoties en gedragingen krijgen een plek. Tegelijk wordt al dat menselijke geplaatst binnen het mysterie dat ons leven is. Vanouds krijgt het lijden grote aandacht. Ook in de traditie van Montfort heeft het kruis een belangrijke plaats. Toch lijkt het mysterie ons nu juist van dat lijden en van het kruis weg te willen halen en ons te laten zien dat het niet gaat om het lijden op zichzelf, maar om het lijden dat alleen

Franck Ploum

betekenis krijgt door de opstanding. Wellicht is de voetwassing wel het centrale gegeven, als het gaat over een einde aan het lijden en aan de zinloze dood.

Woensdag 16 april: Sacramenten

De sacramenten worden ook wel heilige tekens genoemd. Maar wat is dat, 'heilig', ervaren wij nog iets van heiligheid in ons leven? Hoe ver het sacrale of heilige wellicht ook van ons af staat, we kennen allemaal de helende kracht die uit kan gaan van een teken, een symboolhandeling. Zeker wanneer je binnen een groep mensen die helende kracht van een teken kunt ervaren en delen, kan het je optillen en laten voelen dat jij je in alles wat het leven je brengt en niet brengt, gedragen mag weten (psalm 139). Dat vieren we, ter afsluiting van de drie dagen, in het sacrament van de ziekenzalving, hetgeen plaatsvindt in de namiddag om 17:00 uur, gevolgd door het souper. ■

Fresco's van Jaap Min, Montfortkapel Oirschot

Nieuws uit de Wereldwijde Congregatie

Jonge oversten in oudere entiteiten

Monique Heijman

Binnen de oudere Europese entiteiten vindt langzaam een verschuiving plaats. Het gebeurde al eerder in de Vice-Provincie Canada en de Vice-Provincie Frankrijk.

Vice-Provincie Madagaskar: met ingang van 27 november 2024 en met een mandaat voor 3 jaar, werd

Jean-Joël Randrianarivomanana smm tot overste benoemd.

Voor de Generale Delegatie België is Ghislain Kasereka smm, afkomstig uit de Democratische Republiek Congo, de nieuwe overste.

Hij mocht met ingang van 6 december 2024 het stokje overnemen van Jos Van den Bergh smm.

Per 14 december 2024 werd Robert Belavendiran smm overste in de Generale Delegatie Papua Nieuw Guinea.

Ook hier betreft het een mandaat voor 3 jaar.

Generale Delegatie Portugal: de oorspronkelijk uit Angola afkomstige Carlos Vieira smm, werd met

ingang van 8 januari 2025 benoemd tot overste. Eenmaal gevlucht naar Nederland, kwam Carlos in aanraking met Peter Stevens smm en zodoende met de Congregatie van de montfortanen.

Bijeenkomst BDNL-missionarissen in Marienheide (Duitsland)

Charles Leta smm

Van zondag 16 tot en met dinsdag 18 februari 2025 vond in Marienheide weer de BDNL (Belgische-, Duitse- en Nederlandse missionarissen) bijeenkomst plaats. Wat was er anders aan deze bijeenkomst? De meesten van ons merkten dat de sfeer van de ontmoeting meer ontspannen was. We lachten vaak en genoten van elkaars aanwezigheid. Naast het mooie weer, kwam dit waarschijnlijk doordat er een goede combinatie was van zowel de diepgaande gesprekken en de gebedsmomenten, als de gelegenheid om samen leuke dingen te ondernemen.

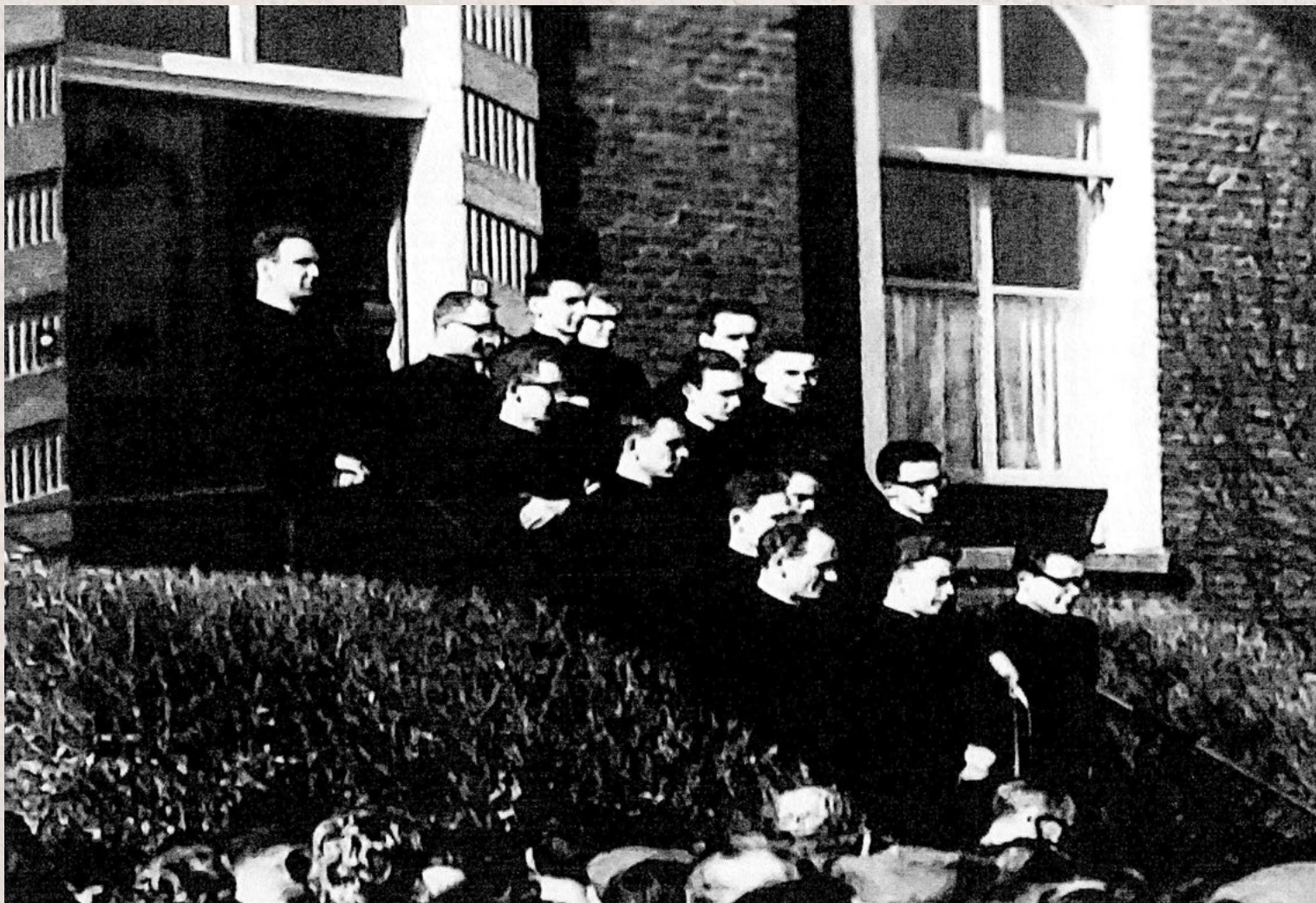
Op de avond van onze aankomst hadden we meteen een gezamenlijk gesprek. Het ging toen over het delen van onze persoonlijke ervaringen en gevoelens als religieus op onze eigen werksituatie. Het was een openhartig en rijk gesprek. De volgende dag kregen we een actuele presentatie van een SVD-priester uit India die al lang werkzaam is in Duitsland. Het ging toen over de context van de missie in Europa, zijn uitdagingen en zijn kansen voor de missie. Deze sessie was zeer inspirerend en nodigde ons uit om kritisch te blijven reflecteren op onze mentaliteit als missionaris en op de missie-activiteiten waarmee we bezig zijn. De dag werd voortgezet met

een bezoek aan de mooie stad Keulen en een gezamenlijk diner in een Chinees restaurant. Daar hebben we de verjaardag van pater Jason samen kunnen vieren.

Op de laatste ochtend, terwijl we wandelden door de prachtige natuur van het dorp, voerden we zowel gesprekken binnen eigen entiteit als gezamenlijke gesprekken. Het gesprek ging vooral over de toekomst van de eigen entiteit, de inhoud van de volgende bijeenkomst(en), het plannen van gezamenlijke activiteiten en een evaluatie van deze bijeenkomst zelf.

Helaas konden, om verschillende redenen, dit keer niet alle jonge missionarissen aanwezig zijn. Dit was dan ook een belangrijk aandachtspunt in de evaluatie. We willen in de toekomst zoveel mogelijk deel nemen aan dit soort bijeenkomsten. Iedereen is zich er in ieder geval van bewust dat het belangrijk blijft om de broederlijke band als montfortanen te versterken, elkaar zo te verrijken en te bemoedigen. Daarom hebben we onder andere afgesproken om intensiever met elkaar te communiceren en elkaar te inspireren door vaker missionaire activiteiten te delen via de nieuwe BDNL WhatsApp-groep. Het verlangen naar samenwerking tussen de entiteiten op het missiegebied kwam ook naar voren in de gesprekken. Iedereen vond dat een goed idee. Wie weet, we gaan het zien.

Onze Jubilarissen

Piet Derckx smm
60 jaar priester (27 maart 2025)

Zestig jaar geleden, op 27 maart 1965, maakten ze een foto van de groep pas priestergewijde Montfortanen, staande op het bordes van het Grootseminarie in Oirschot.

Wat is daarna allemaal gebeurd met mij? Eigenlijk te veel om op te noemen. Maar hier een grof overzicht.

Enkele weken na onze priesterwijding kregen we onze benoeming te horen, namelijk waar we zouden gaan werken. Ieder moest persoonlijk bij pater provinciaal komen. Zo kwam ik ook aan de beurt en zittende voor pater provinciaal noemde hij mij met de naam Joep in plaats van Piet en werd ik benoemd om als missionaris naar Indonesië te gaan. Later hoorde ik van mijn klasgenoot Joep van Lier dat hij Piet in plaats van Joep was genoemd bij het geven van zijn benoeming. Gelukkig hadden we beiden dezelfde benoeming, namelijk voor Indonesië en ontstond er dus geen moeilijkheid. Mijn priesterleven begon zo wel op een speciale wijze. Na het volgen van een medische cursus in Rotterdam speciaal voor missionarissen, vertrok ik samen met 3 confraters, namelijk Joep van Lier, Wim Johannesma en Arnold Dijker, in januari 1966 via het H. Land, naar Indonesië. We logeerden in Jakarta bij broeders alvorens door te gaan naar Jogjakarta voor een cursus taal en

cultuur van Indonesië. Maar, vanwege de strijd om het presidentschap tussen Soekarno en Suharto konden we pas begin maart verder reizen. Toen we na een half jaar behoorlijk Indonesisch konden spreken gingen we door naar ons werkterrein in het bisdom Sintang op Borneo. Daar heb ik onder de Dajak bevolking gewerkt, die woonden in lange huizen en die nog animist waren. Maar doordat president Suharto had bepaald dat de mensen - om een identiteitskaart te krijgen - lid moesten zijn van een van deze 5 godsdiensten - namelijk de Islam, Katholicisme, Protestantisme, Hindoeïsme of Boeddhisme, maar geen animisme - ging, aangekomen in de kampong, de stem op: Wij willen katholiek worden. Geweldig, maar hoe ga je dan werken? De mensen waren allen nog ongeschoold. Ook waren er nergens medische voorzieningen of doktoren. Dus mijn werk werd doktertje spelen (gelukkig had ik een medische cursus gevolgd) en zorgen dat er scholen kwamen. Zo

ben ik jaren bezig geweest totdat onze Amerikaanse montfortanen uit ons bisdom gingen vertrekken. Zij zaten en werkten in de streek rond de beginplaats van de montfortanen op Borneo, namelijk Bika. Ik ben toen gaan werken in de parochie Bika totdat onze pater Wim Peeters in 1976 kwam. Hij heeft mijn taak daar overgenomen, zodat ik de taak van de zieke pater Rutten, de econoom van het bisdom Sintang, kon overnemen. Een heel bijzonder werk met daarbuiten nog de taak van huisoverste en de zorg over een internaat van jongens van de middelbare school. Na 8 jaar de zorg over de zakelijke kant van het bisdom ben ik in 1984 verhuisd naar Bandung op het eiland Java. Daar ben ik begonnen met het Groot Seminarie voor de diocesane clerus van het bisdom Sintang. Ik begon met de bouw van het seminarie en met 15 groot seminaristen in een voorlopig huis. Heel apart. Maar intussen begonnen de Montfortanen ook te denken aan de toekomst. Wim Peeters begon met postulanten/novicen begeleiding in Putussibau en daarna Sintang, maar hij wilde ook naar Bandung komen. Ik heb toen gezorgd voor een huis en in 1985 is Wim met enkele novicen naar Bandung gekomen. Het was een moeilijk begin, maar na 3 jaar waren er voldoende novicen klaar om verder te gaan door een Montfortaans Groot Seminarie te openen. In 1988 ben ik toen overgestapt van formateur en begeleider van het Groot Seminarie voor de diocesane clerus, naar de begeleider en formateur van het Montfortaans Groot Seminarie. Dat werk heb ik gedaan tot 1998. Intussen ben ik ook nog van 1993 tot 2002 regionaal-overste geweest van Indonesië. Vrij van mijn taken als formateur en regionaal werd ik in 2003 nog econoom van Delegatie Indonesië, maar helaas duurde dat niet lang. In 2005 werd ik ziek en moest voor een brughoektumor terug naar Nederland om daar behandeld te worden. Gelukkig is dat goed afgelopen. Mooi opgevangen in de Montfortaanse gemeenschap te Oirschot, heb ik daarna nog van waarde mogen zijn als overste van die gemeenschap en daarna ook nog vele jaren in Vroenhof.

Ik mag vol dankbaarheid terugzien op mijn leven als priester en montfortaan.

**Math Vroemen smm
60 jaar priester (27 maart 2025)**

We schreven 27 maart 1965, toen er in Oirschot 15 montfortanen priester gewijd werden door de Belgische bisschop Mgr. Jansen. Twee waren van een vorig jaar, maar ze hadden TBC opgelopen en lagen daardoor een jaar achter. Van de 13 van de oorspronkelijke klas zijn er nu, in 2025, 7 overleden, 4 zijn er uitgetreden en 2 zijn er overgebleven: Piet Derckx en Math Vroemen. Of het ook een heilige rest is laat ik even in het midden!

Mijn benoeming was voor Voor-schoten, ons toenmalig tweede kleinseminarie. Dat was een tegenvaller, want ik was graag naar de missie gegaan. Dat werd pas verwirkelijkt in januari 1976, toen ik met Leo Muijtjens naar Brazilië mocht vertrekken. Daar heb ik bijna 37 jaar met heel veel plezier gewerkt. De parochie was in de wijk Perus (spreek uit: peróes), een buitenwijk van de stad São Paulo. Daar trof ik confrater Peter Stevens als pastoor aan. Er woonden toen ongeveer 50.000 mensen. In 2016 ben ik er nog eens terug geweest en toen waren ze aan het wachten op nummer 105.000.

In 2012 ben ik ziek teruggekomen: zwaar suiker oftewel diabetes. Niks om trots op te zijn! Hier in Nederland had men ook niet stil gezeten. Schimmert verkocht en gesloopt; Meerssen verkocht en gesloopt; Oirschot verkocht, gedeeltelijk afgebroken en de rest verbouwd. Daar hoorde bij het 'losmaken' van de kapel van de rest van het gebouw.

En ik heb weer mijn onderkomen gevonden in Vroenhof, dat in de gemeente Valkenburg a/d Geul ligt: de plaats waar ik in 1939 geboren ben. Zo is de cirkel rond en kan alles afgerond worden. Een mooi leven gehad hebbende, hoop ik het nog een paar jaartjes vol te houden, al is dit dan wel een beetje krakkemikkig.

**Charles Heijnen smm - 70 jaar
geproft (15 augustus 2025)**

Charles schrijft: 'Als ik terugkijk op mijn leven als montfortaan, kan ik alleen maar heel dankbaar zijn. Natuurlijk waren er wel dingen, die tegenvielen, maar eigenlijk heb ik steeds met plezier gewerkt, meestal in mijn eigen vak als timmerman, waarvoor ik ben opgeleid.

Mijn eerste benoeming was voor Ste Marie in Schimmert. Daar vormden de broeders een eigen gemeenschap. Die broeders hebben me de eerste jaren op het juiste spoor gezet met hun leven en werken.

Na 8 jaar werd ik gevraagd om in Oirschot leiding te geven aan jonge broeders. Daarna vroeg confrater Jan Bos me naar Zaïre te gaan. Dat was in 1970, na de onafhankelijkheid, dus na alle ellende van de opstanden en de oorlogssituatie. Er kwam een eind aan in 1991. Het werd steeds moeilijker om er te werken. Terug in Nederland meldde ik me bij de provinciaal-overste, die me vroeg in het Montfortcentrum te komen werken. Daar heb ik me dienstbaar gemaakt, totdat Oirschot werd opgeheven en ik verhuisde naar Vroenhof. Nu woon ik alweer bijna 1,5 jaar in Zorgcentrum 'Op den Toren' in Nuth.

Alles bij elkaar heb ik reden om blij en dankbaar te zijn! ■

Wijzertjes

Slotviering

Sluiting Montfortkerk Tilburg

Op 1 januari 2015 is in Tilburg de fusie van de vier parochies, t.w. De Bron, De Vlaspit, Frater Andreas en de Montfortparochie, een feit. De nieuwe naam is Parochie Peerke Donders. Zoals het er toen naar uitzag zou – in de ogen van het toenmalige bisdombestuur – de Montfortkerk per 1 januari 2018 aan de eredienst worden onttrokken. Het is aan de wisseling van het bisdombestuur en het komen van bisschop De

Korte, maar vooral aan het enthousiasme en de daadkracht van de Montfortgemeenschap, te danken dat de Montfortkerk tot 2 maart 2025 heeft kunnen voortbestaan.

Bijna 60 jaar geleden begon het parochieleven in Tilburg-Stokkasselt, improviserend in een bouwkeet. Dat begin in schuur en school werd inspirerend begeleid door montfortanen en gedragen door veel jonge enthousiaste mensen. Er ontstonden tal van werkgroepen: voor maatschappelijke projecten, voor zieken- en ouderenzorg, voor ontwikkelingshulp, voor de vernieuwing van de zondagsliturgie in de zogeheten Experigroep, Experikoor, kinder- en jongerenkoor, gemengd koor en gelegenheidskoor, werkgroep financiën en onderhoud en nog veel meer initiatieven, allemaal vrijwilligerswerk. Tientallen jaren vormden katholieken in de Stokkasselt een uitermate vitale geloofsgemeenschap. Zij bouwden ook contacten op met anders gelovigen en ontplooiden sociale initiatieven in deze uitermate culturele wijk. Enkelen van het eerste uur zijn er nog, anderen verhuisden, werden te oud of zijn gestorven. Maar wat zo goed was, gaat nooit verloren. Dat alles was een bron van vreugde en geluk, reden voor intense dankbaarheid.

Tegelijk is er teleurstelling. Dat begon al eerder, toen de jeugd werd gemist

en de mensen ouder werden, toen het bereik van de zangstemmen geringer werd en tenslotte ook het aantal slonk. Uiteindelijk heeft de geloofsgemeenschap in december 2024 het besluit moeten nemen de Montfortkerk te sluiten. Zondag 2 maart is in een emotionele eucharistieviering afscheid genomen van het voor velen zo dierbare kerkgebouw. Er was verdriet... dat is ook het voelen van het goede dat er was. Nee, niet alleen wás, het is er nú, als zaad in goede grond, zaad dat niet anders kan dan vruchtbaar zijn.

Engel van Verdienste

Emeritus pastoor Herman Jansen smm van Valkenburg a/d Geul heeft tijdens de traditionele Vastelaovesmis op zaterdagavond 1 maart de 'Engel van Verdienste' gekregen. Herman kreeg de prijs omdat hij de carnavalsmis voor de 44e keer – 4 x 11e – voorging.

Burgemeester Daan Prevoo reikte de prijs uit met de woorden: "Omwille van jouw tomeloze en onverzettelijke inzet en intenties om het goede te doen in woord, daad en gebed. Het voortdurend verlenen van bijstand aan mensen in nood in trouw aan je geloof, God en medemenselijkheid, niet alleen voor de gemeenschap Valkenburg aan de Geul maar, voor allen die een beroep op je deden."

Algemene Ledenvergadering

Medio 2022 veranderde op eigen aanvraag de status van de Nederlandse Provincie naar Vice-Provincie. Dit houdt o.a. in dat er geen Provinciaal Kapittel meer gehouden hoeft te worden waarin de kapitulanten een Provinciaal-Overste kiezen. Als Vice-Provincie wordt een raadplegingsprocedure onder de leden gehouden, waarbij de bekrachtiging van de Generaal-Overste en zijn Raad nodig is. Zij maken op grond van deze raadpleging een keuze en benoemen de nieuwe Overste. De Nederlandse Vice-Provincie heeft begin maart deze raadpleging gehouden en het resultaat verzonden naar Rome. Op 3 juni wordt er een Algemene Ledenvergadering gehouden in aanwezigheid van Generaal-Overste Dwi Watun smm en raadslid Marco Pasinato smm. Zij maken dan bekend wie de nieuwe Provinciaal-Overste en raadsleden worden. In de oktober uitgave van Wijzer zult u hierover meer kunnen lezen.

Boom ter nagedachtenis

Op zondag 23 maart werd in de kloostertuin in Griendtsveen ter herinnering aan Ben Faas smm een boom geplant. Vele jaren was Ben pastor in de Barbara-parochie van dit dorp. Hij was zeer geliefd. Dat werd nog eens onder woorden gebracht door Daan Peters, lid van het toenmalig parochiebestuur en een goede vriend van Ben. Peter Denneman smm was ook een van de sprekers. Veel dorpsbewoners waren aanwezig, evenals de zussen en de broer van Ben.

Put op de Adelbertusakker

Adelbertusakker

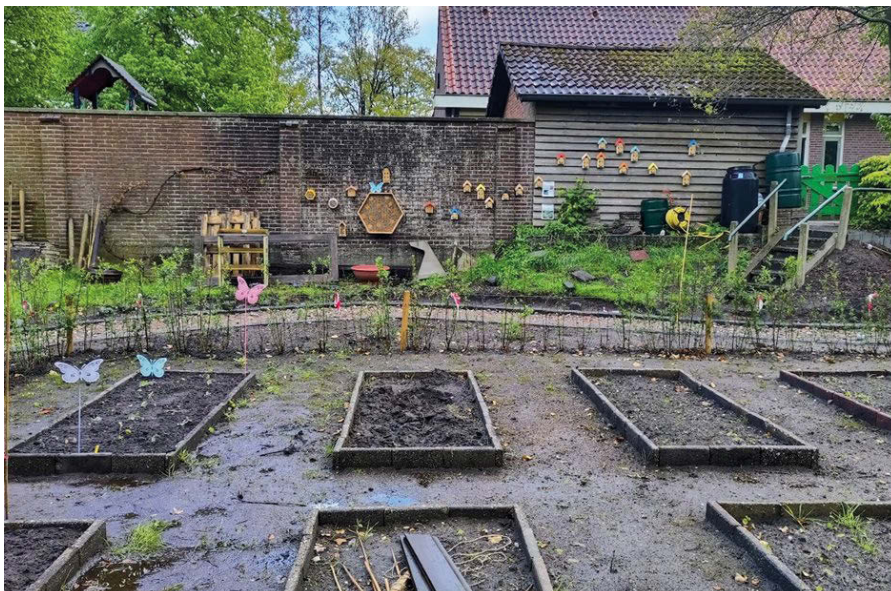
Aan de rand van de duinen bij Egmond-Binnen ligt de Adelbertusakker. De plek is vernoemd naar de heilige Adelbert die in de Vroege Middeleeuwen als predikant in deze streek het geloof kwam brengen. Hij werd begraven op deze akker. Na verloop van tijd werden zijn beenderen herbegraven in de abdijkerk. Op de plek waar men hem had begraven ontstond een nog steeds bestaande bron. Men zegt dat blinden en slechtzienden baat hebben bij het drinken van het water uit de Adelbertusput...Op de zondag voor zijn officiële feestdag (25 juni) vieren de monniken met pelgrims en parochianen op de Adelbertusakker de eucharistie. Dit jaar is dat op zondag 22 juni om 10:00 uur. Om reden dat Peter Denneman smm uit deze regio komt, is hij door de abt uitgenodigd om voor te gaan.

Buitengewone Generale Raad

Dit is de benaming van de vergadering van het Generaal Bestuur samen met de oversten van alle montfortaanse entiteiten wereldwijd. Dit jaar vindt dat plaats van 12 t/m 16 en van 19 t/m 21 mei. Niet lijfelijk in Rome maar via Zoom. Er zal gesproken worden over de 5 thema's van het Generaal Kapittel 2023: Identiteit, Evangelisatie, Overdracht van het Charisma, Permanente Vorming en Samenwerking. Evaluatie van hoe iedere entiteit hiermee aan de slag is gegaan, welke problemen zich hebben voorgedaan en wat verbeterd kan worden. Daarnaast zal elke overste verslag doen van het wel en wee van de betreffende entiteit.

Open Kloosterdag

In het kader van deze dag organiseert de gemeenschap van Schimmert op zaterdag 24 mei een wandeling met als thema: 'Wat geeft jou hoop?' De wandeling begint bij ons klooster in Schimmert en eindigt bij ons klooster in Valkenburg a/d Geul met twee stoppunten onderweg. De deelnemers lopen in tweetallen (als Emmaüs-gangers) deze pelgrimsreis door de natuur. Het biedt de mogelijkheid om stil te staan bij vragen als: wat geeft mij hoop? Hoe geven we hoop door aan elkaar? Wat zegt de montfortaanse spiritualiteit over hoop? Als afsluiting is er een gebedsmoment in de kloosterkapel van Vroenhof en een gezamenlijke lunch. Kijk voor de meest actuele informatie op de Facebookpagina 'Montfortanen Nederland'.

Kloostertuin Griendtsveen

Stadsklooster San Damiano

Nationale Religieuzendag

In Den Bosch vindt op maandag 8 september voor de religieuzen in Nederland de viering van het Jubeljaar plaats. Deze dag begint om 12:00 uur met een lunch in het Stadsklooster San Damiano. Daarna maken de deelnemers een minipelgrimage naar de Sint Janskathedraal. Onderweg wordt stil gestaan bij verhalen van Hoop. Om 16:00 uur is een vesperviering in de Sint Jan, welke te volgen is via een livestream (info t.z.t. op de KNR-website). De dag wordt afgesloten in de tuin van de Sint Jan met een hapje en een drankje.

Overledenen

In Wijchen is op 100-jarige leeftijd overleden *zuster Benigna Maria, Dochter der Wijsheid (Suzanna Lucia van der Poel)*.

Na haar uitzending naar Congo in 1952 keerde zij in 1994 terug naar Nederland, naar een appartement in Rivo Torto te Wijchen. Ze genoot van haar tuintje en de verzorging van de dieren aldaar en vertelde daarbij volop over Congo. Na 28 gelukkige jaren werd een val haar noodlottig. Ondanks een lange revalidatie bleek genezing niet mogelijk. In 2022 verhuisde ze naar La Verna waar zij zich goed wist aan te passen. Na een tweede val ging zr. Benigna hard achteruit. Na een liefdevolle verzorging overleed zij op 12 januari 2025.

zuster Benigna Maria

Zuster Célestine de la Croix

Zuster Célestine de la Croix, Dochter der Wijsheid (Hendrika Maria Helena Verbeten), overleed op 21 februari 2025. Met haar 105 levensjaren was zij de oudste. Haar lange leven is een bewogen leven geworden, met toegewijde zorg en verantwoordelijkheidsbesef, niet alleen voor de zusters van haar gemeenschap in Druten en Berg en Dal, maar ook voor allen in Rivo Torto, in La Verna en daarbuiten. Zij was een vrouw met een warm meevoelend hart, trouw aan zichzelf, trouw aan de Congregatie, maar bovenal trouw aan haar God. Haar naam is tot een levensprogramma geworden, waarin zij de liefde van en voor de Mensgeworden Wijsheid onlosmakelijk verbonden wist met het Kruis. ■

Gratis abonnement

Als u toevallig deze 'Wijzer' heeft gelezen en u wilt dit periodiek voortaan ontvangen, meld dit via deze bon of e-mail info@montfortanen.nl.

Naam:

Adres:

Postcode:

Plaats:

Sturen aan:
Redactie "Wijzer"
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)

Algemene Verordening Gegevensbescherming

Vanaf 28 mei 2018 geldt de wet op de gegevensbescherming (AVG), vastgelegd in de Europese verordening GDPR. Van u als lezer gebruiken wij naam en adresgegevens uitsluitend voor het versturen van 'Wijzer' of een uitnodiging voor een montfortaanse dag. Uw gegevens worden niet gedeeld met derden. Indien u wenst dat uw gegevens uit ons adressenbestand verwijderd worden, verzoeken wij u ons per mail te informeren: provincialaat@montfortanen.nl of via telefoonnummer: 043 - 206 5002. Door niet te reageren geeft u toestemming dat wij uw gegevens mogen gebruiken voor 'Wijzer' of een uitnodiging. Voor het plaatsen van artikelen en foto's hebben wij vooraf toestemming gekregen van betreffende personen.

Colofon

Deze periodiek is een uitgave van de Nederlandse montfortanen en verschijnt twee keer per jaar.

Adres

Provincialaat Montfortanen
Vroenhof 87
NL-6301 KE Valkenburg (Lb)
info@montfortanen.nl
www.montfortanen.nl

Ontwerp en DTP opmaak

Yoman Reclame Studio
www.yoman.nl

Drukwerk

Drukkerij Dekkers van Gerwen